

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 6C/3/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513202776
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2020:2513202776.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v spore žalobcu: DOLVAP, s.r.o., so sídlom Priemyselná ul., Varín, IČO: 31 594 786 proti žalovanej: M. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z.. L. XXXX/XX, K., zastúpená advokátkou: Mgr. Zdenka Rusnáková, Advokátska kancelária so sídlom Ul. M. Waltariho 7, Piešťany, o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že Darovacia zmluva č. I. XXXX/XX, ktorou P. Z., nar. XX.XX.XXXX ako darca daroval žalovanej ako obdarovanej spoluvlastnícky podiel 1/2 ku nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., ktoré sú zapísané na Liste vlastníctva č. XXXX M. - G. Č.. X vo vchode č. X na X. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXXX, spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXX na CKN parcele č. XXXXX/XXX - L. K. a J. o výmere XXXX m², spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXX na CKN parcele č. XXXXX/XXX - L. K. M. J. o výmere XXXX m² a spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu so súpisným číslom XXXX na parcele registra „C“ č. XXXXX/XXX, je voči žalobcovi právne neúčinná.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 21.02.2013 domáhal proti žalovanej určenia neúčinnosti darovacej zmluvy zavkladovanej dňa XX.XX.XXXX pod č. konania V XXXX/XX, na základe ktorej dlžník žalobcu P. Z., manžel žalovanej, ako darca daroval žalovanej, ako obdarovanej spoluvlastnícky podiel 1 ku nehnuteľnostiam, ktoré sú špecifikované v žalobnom petite. Žalobca svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že P. Z., manžel žalovanej, touto darovacou zmluvou chcel úmyselne ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, pričom úmysel sa vzhľadom na to, že ide o prevod na blízku osobu predpokladá.

2. Žalovaná žalobou uplatnený nárok žalobcu neuznala a žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Okresný súd Piešťany Rozsudkom č. 6C/3/2013-118 zo dňa 03. decembra 2014 žalobu zamietol v celom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia k rukám jej právnej zástupkyne vo výške 100%.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a Krajský súd v Trnave Uznesením č. 24Co/126/2015-152 zo dňa 10. februára 2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne nesprávny zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súd prvej inštancie nepoužil ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, preto mu uložil povinnosť preskúmať vec zo všetkých hľadísk vyplývajúcich z citovaných ustanovení zákona, zabezpečiť i ďalšie naznačené dôkazy, výsledky vykonaného dokazovania náležite vyhodnotiť a vo veci opätovne rozhodnúť. V

ďalšom konaní bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zamerať a vyhodnotiť dokazovanie na otázku, či obdarovaná - žalovaná úmysel darcu ukrátiť veriteľa za daných okolností pri náležitej starostlivosti musela poznať.

5. Okresný súd Piešťany po doplnení dokazovania, riadiac sa názorom Krajského súdu v Trnave opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 8. júna 2017, ktorým žalobu vo výroku I. v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie s odôvodnením, že prvoinštančný súd tým, že na vec neaplikoval rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 a tým, že dôkladne neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, za ktorú treba považovať tento rozsudok, porušil ust. § 391 ods. 2 a § 220 ods. 3 Civilného sporového poriadku a tiež ústavný princíp právnej istoty. Ďalej žalobca tvrdil, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď uzavrel, že v čase uzatvárania darovacej zmluvy nemohol existovať úmysel darcu ukrátiť veriteľa.

7. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 14. novembra 2018 dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd okrem iného v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 142/02 z 18.12.2004, pričom tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. neuviedol z akých dôvodov neakceptoval v prejednávanej veci žalobcom prezentovanú súdnu prax. Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom sa dôsledne neriadil príslušnými zákonnými ustanoveniami a zákonným spôsobom nepostupoval podľa ustanovenia § 220 ods. 2, ods. 3 Civilného sporového poriadku pri písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, keď sa súd prvej inštancie nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu a nezdôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, vyhodnotiť aktívnu legitímáciu žalobcu a následne posúdiť, či je objektívne preukázané, že obdarovaná úmysel ukrátiť veriteľa za daných okolností pri náležitej starostlivosti musela rozpoznať ako tvrdí žalobca. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

8. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

9. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

10. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

11. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

12. Na základe vykonaného dokazovania bolo v konaní preukázané a medzi stranami i nesporné, že zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Žilina č.k. 11Zm/47/2012-23, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 11.decembra 2012 bol P. Z. zaviazaný zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 34.000 eur, 6%-ný úrok ročne zo sumy 34.000 eur od 02.05.2012 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 113,33 eur a trovy konania vo výške 2.046,50 eur na základe zmenky vystavenej dňa 30.01.2012 P. Z. ako vystaviteľom, ktorý sa zaviazal zaplatiť dňa 02.05.2012 žalobcovi sumu 34.000 eur.

13. Rovnako bolo preukázané a medzi stranami i nesporné, že XX.XX.XXXX dlžník P. Z. ako darca uzavrel s obdarovanou M. Z. - žalovanou darovaciu zmluvu o prevode spoluvlastníckeho podielu k X-F. G. Č.. X na X.poschodí v bytovom dome s. č. XXXX I. Č..X na ulici S. T. Č..XXXX/X v K., pričom k uvedenému bytu prislúcha i spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, ako aj na pozemku. Darca P. Z. vlastnil k predmetu daru spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 .

14. Podľa § 42a ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

15. Podľa § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a

- a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117),
- b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,
- c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom,
- d) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

16. Vychádzajúc z nesporne preukázanej skutočnosti o existencii právneho úkonu - darovacej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX, ako aj zo skutočnosti, že odporovacia žaloba bola súdu doručená XX.XX.XXXX, súd konštatuje, že lehota troch rokov bola v danom prípade dodržaná.

17. Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

18. Podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

19. Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

20. Zmyslom žaloby podľa cit. ust. § 42a Občianskeho zákonníka je dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že voči žalobcovi je právne neúčinný dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovieť potom predstavuje základ k tomu, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi domáhať nariadenia alebo vykonania výkonu rozhodnutia, prípadne exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným právne neúčinným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a to nie voči dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda

právnym prostriedkom slúžiacim na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v konaní o výkon rozhodnutia resp. v exekučnom konaní a to postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Pasívna legitímácia pri takejto žalobe je upravená v cit. ust. § 42b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 71/98), čo v danom prípade bolo splnené.

21. Aktívne legitimovaným v zmysle citovaných ustanovení zákona na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorý má v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní a nemusí ňou byť výlučne už existujúci právoplatný a vykonateľný exekučný titul (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 102/99).

22. Aktívne legitimovaným na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorému dlžníkov práve úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je potrebné rozlišovať medzi subjektívnou stránkou odporovateľnosti právneho úkonu vyplývajúcou z § 42 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa (t.j. svojim právnym úkonom úmyselne nastoliť taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku) a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu, a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legitímáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní o jeho odporovacej žalobe, t.j. pre posúdenie, či žalobca je nositeľom práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu. Ak by v čase rozhodovania súdu pohľadávka veriteľa ešte nebola alebo už nebola vymáhateľná, nebola by daná aktívna legitímácia na podanie odporovacej žaloby. Rovnako by táto aktívna legitímácia na podanie nebola daná ani v prípade, ak by právny úkon dlžníka urobený v úmysle veriteľa neukracoval v čase rozhodnutia súdu uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pretože by tu bol dostatok iného majetku umožňujúceho uspokojenie veriteľa (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 32/03 z 31.3.2005).

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 18. decembra 2002 sp. zn. 5Cdo 142/02, dospel k záveru, že pre aplikáciu § 42a Občianskeho zákonníka je podstatným preukázateľný a objektívne daný dôvod na úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, aj keď veriteľ v čase uzatvárania takéhoto úkonu nebol s dlžníkom (darcom) v právnom vzťahu, ak takýto nárok uplatnil v lehote troch rokov od uzavretia odporovateľného právneho úkonu (darovacej zmluvy) a je objektívne preukázané, že obdarovaný takýto úmysel za daných okolností pri náležitej starostlivosti musel poznať.

24. Podľa rozsudku Nejvyššího soudu ČR č. 21Cdo 549/2001 „veřitelem může být jen ten, kdo má za dlužníkem pohledávku. Z hlediska ustanovení § 42a Obč. zák. není rozhodné, zda jde o pohledávku splatnou, či nesplatnou, popřípadě budoucí; významné je, že vznikl závazkový právní vztah, z něhož vznikla pohledávka nebo z něhož má pohledávka v budoucnu vzniknout“.

25. Podľa rozsudku Nejvyššího soudu ČR č. 21Cdo 1751/2001 „aktivně věcně legitimován odpůřčí žalobě je - jak uvádí ustanoví § 42a ods. 1 Obč. zák. - veřitel jehož pohledávka za dlužníkem je vymáhateľná, jestliže, dlužníkovy právní úkony skrácují její uspokojení. Věřitelem je ten, kdo má za dlužníkem pohledávku v době kdy byl učiněn odporovaný právní úkon a to i pohledávku nesplatnou, nebo pohledávku, která má na základe vzniklého závazkového právního vztahu vzniknout až v budoucnu“.

26. V prejednávanej veci bolo zistené, že v čase, keď došlo k uzavretiu darovacej zmluvy (XX.XX.XXXX) už existovali obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom - P. Z., čo preukazuje ich vzájomná emailová komunikácia z XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX. Okrem emailovej komunikácie došlo k ich osobnému stretnutiu dňa XX.XX.XXXX, na ktorom si strany dohodli zmluvné podmienky na uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy, pričom túto dohodu potvrdil P. Z. v emaile zo dňa XX.XX.XXXX, v ktorom oznámil žalobcovi, že mu posielala návrh zmluvy o sprostredkovaní. Možno teda dospieť k záveru, že už dňa XX.XX.XXXX bola medzi žalobcom a P. Z. uzatvorená dohoda o sprostredkovaní a teda medzi stranami vznikol právny vzťah. Vychádzajúc potom z uvedeného, s odkazom na vyššie citovanú

rozhodovaciú súdnu prax, možno dospieť k jednoznačnému záveru o aktívnej legitímácii žalobcu na podanie predmetnej odporovacej žaloby.

27. Vzhľadom na súdom konštatovaný existujúci právny vzťah žalobcu s darcom P. Z. v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, zostalo na žalovanej dôkazné bremeno, že napriek vynaloženiu náležitej starostlivosti nemohla spoznať úmysel darcu ukrátiť veriteľov. V ďalšom bolo teda povinnosťou súdu skúmať, či žalovaná mala vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, pričom v zmysle § 42a ods. 2,3 Občianskeho zákonníka sa takýto úmysel dlžníka priamo predpokladá pri (ukracujúcom) právnom úkone, ku ktorému došlo medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou. Súd tu dáva do pozornosti, že v prejednávanej veci je potrebné vychádzať z tejto zákonnej domnienky. Túto právnu domnienku je možné vyvrátiť tým, že druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

28. Pri posudzovaní odporovateľnosti právnych úkonov podľa cit. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka veta prvá je podmienkou, aby úmysel ukrátiť veriteľa musel byť druhej strane známy, pričom žalobca musí preukázať (na ňom je dôkazné bremeno) úmysel dlžníka a tiež, že druhá strana - žalovaný o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa vedela, prípadne o ňom nevedela len v dôsledku svojej nebanlivosti. Vedomosť druhej strany pritom musela existovať v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu. Podľa druhej časti citovaného ustanovenia ak ide o právny úkon, ktorý bol urobený v rozhodnej dobe medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami alebo v prospech týchto osôb, úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany o úmysle sa predpokladajú, pričom druhá strana má možnosť preukázať (na nej je dôkazné bremeno), že úmysel ukrátiť veriteľa nielen nepoznala, ale že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto jej neznalosti, resp. že úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. I táto nevedomosť o úmysle dlžníka musela existovať v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu. Pri posudzovaní podmienok odporovateľnosti právneho úkonu podľa cit. § 42a ods. 3 písm. a) v danom prípade zákon opätovne úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby predpokladá. Preto žalovaná strana musí preukázať (na nej je dôkazné bremeno), že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Pokiaľ by to druhá strana v konaní pred súdom nepreukázala, odporovacia žaloba by bola úspešná.

29. Z výpisu z LV č. XXXX zo dňa XX.XX.XXXX predloženého žalobcom tvoriaceho prílohu žaloby vyplýva, že P. Z. vlastnil byt č. X na X.poschodí v bytovom dome s.č.XXXX, vchod č.X, na ul. S.. T. Č..XXXX/X v K. v podiele 1 spolu i so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemku v podiele 1 . Podľa výpisu z LV č. XXXX zo dňa XX.XX.XXXX je ako výlučná vlastníčka predmetného bytu spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a podielom k pozemku uvedená žalovaná. Titulom nadobudnutia je darovacia zmluva bytu právoplatná XX.XX.XXXX pod I..

30. Z vykonaného dokazovania teda nesporne vyplýva, že P. Z.- dlžník žalobcu, daroval svojej manželke - žalovanej, na základe darovacej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX svoj spoluvlastnícky podiel v 1 k X-F.G. Č.. X na X.poschodí v bytovom dome s.č.XXXX, vchod č.X, na ul. S.. T. Č..XXXX/X v K. spolu i so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku. V čase uzatvorenia tejto darovacej zmluvy boli žalovaná a P. Z. manželia. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 15C/122/2013 zo dňa 14.01.2014.

31. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že P. Z. už v čase uzatvárania resp. zavkladovania darovacej zmluvy mal existujúcich veriteľov a výsledkom darovania spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti malo byť zabránenie možnosti predaja darovaného majetku v rámci exekúcie. V tejto súvislosti súd vyžiadal od súdneho exekútora S.. N. K. D. N. D. XXX/XXXX a súdny exekútor doručil súdu rovnopis exekučného spisu, z ktorého bolo zistené, že na základe vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie zo dňa XX.XX.XXXX a návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 09.03.2012 bol S.. N. K., súdny exekútor, poverením zo dňa XX.XX.XXXX, poverený vykonaním exekúcie na vymoženie istiny 40 eur, príslušenstva a trov exekúcie. Tu možno skonštatovať, že žalobca preukázal, že v čase uzatvárania darovacej zmluvy mal P. Z. existujúcu pohľadávku za základe vykonateľného rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa XX.XX.XXXX a táto pohľadávka bola vymáhaná exekútorom v exekučnom konaní D. XXX/XXXX. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné dodať, že z výpisu z X. Č.. XXXX zo dňa XX.XX.XXXX je toto exekučné konanie D. XXX/XXXX zapísané spolu s ďalšími exekučnými konaniami (D. XXX/XXXX, D. XXXX/XX, D. XXXX/XX, D. XXXX/

XX) pod položkou 95 (č.l. 301 súdneho spisu). Pokiaľ žalovaná tvrdí, že na túto pohľadávku nemožno prihladať z dôvodu jej zanedbateľnej výšky a že išlo o údajné nezrovnalosti v úhradách poisťného, mala svoje tvrdenie preukázať, k čomu však nedošlo a jej tvrdenie zostalo len v rovine nepreukázaného tvrdenia.

32. Žalovaná na pojednávaniach 03.09.2014, 12.11.2014, 11.10.2016, 21.03.2017 uvádzala, že v čase uzatvárania darovacej zmluvy boli s P. Z. manželia, ale už nežili v spoločnej domácnosti a tento úkon svojho vtedy ešte manžela považovala za dobré gesto voči nej, keďže sa starala o ich spoločné dve deti a splácala úver, ktorý si brali spoločne na kúpu predmetného bytu. Komunikovali spolu iba ohľadne ich spoločných detí, o jeho aktivitách nič nevedela, nevedela, či mal nejaké dlhy a financie si každý riešil sám. P. Z. mal od roku 2006 stále vedený trvalý pobyt na adrese predmetného bytu. Nevedela si spomenúť na presný dátum, kedy sa jej manžel odsťahoval zo spoločnej domácnosti. Uviedla, že v čase, keď jej daroval polovicu bytu bol úspešným maklérom, avšak nestarala sa o jeho obchody. Keďže prišiel na novom aute, usúdila, že sa mu darí.

33. Matka žalovanej S. N. vo svojej svedeckej výpovedi potvrdila, že žalovaná so svojim bývalým manželom P. Z. nežila v spoločnej domácnosti, avšak k tomuto obdobiu sa nevedela celkom presne vyjadriť, najskôr uviedl , že to bolo pred 3 alebo 4 rokmi, neskôr uviedla 4 roky, možno aj 5. Vedela, že jej bývalý zať mal kľúče od sporného bytu a niekedy tam chodieval, ale nevedela ako často.

XX. P. Z. ako svedok v rámci svojho výsluchu potvrdil, že mal trvalý pobyt na adrese sporného bytu, avšak v tomto byte nežil, býval v inom byte v tom istom bytovom dome vo vchode č. X. Z dôvodu nezhôd s bývalou manželkou - žalovanou sa odsťahoval v roku 2010 zo spoločnej domácnosti a už sa navrátil, avšak kvôli deťom do bytu chodieval a ohľadom detí aj so žalovanou komunikovali. Svoj spoluvlastnícky podiel v spornom byte žalovanej daroval z dôvodu, že už v ňom nebýval a ani neplatil náklady súvisiace s užívaním bytu a pripadalo mu to normálne a prirodzené. V súvislosti s jeho dlhom voči žalobcovi uviedol, že si toto uvedomoval, preto z vlastnej iniciatívy vystavil zmenku a zaviazal sa žalobcovi sumu 34.000 eur vrátiť do 02.05.2012. Predpokladal, že mu prídu peniaze a dlh vráti, čo sa však nestalo.

35. Svedkovia S. Z. M. Z. Z. - synovia žalovanej, potvrdili, že rodičia spolu prestali žiť v spoločnej domácnosti. S. uviedol, že otec s nimi prestal bývať v spornom byte v roku 2010, býval o dva vchody ďalej a vozil jeho i brata do školy. Z. uviedol, že otec sa od nich odsťahoval do vedľajšieho vchodu asi pred 7 rokmi a už sa nevrátil. Boli však v dennom kontakte, keďže jeho i brata vozil do školy, chodieval s ním na preteky, aj na dovolenky, bol aj párkrát v otcovom byte.

36. Žalobca vo svojom záverečnom vyjadrení stále tvrdil, že nebolo jednoznačne a nespochybniteľne dôkazmi preukázané, že žalovaná s darcom v čase podpisu darovacej zmluvy nežili v spoločnej domácnosti a teda ak vychádza z tohto tvrdenia a príslušnej judikatúry, ktorá hovorí, že ak manželia v čase podpisu žili v spoločnej domácnosti predpokladá sa, že žalovaná mala vedomosť o finančnej situácii jej manžela, resp. darcu. Týmto predpokladom je naplnená požiadavka krajského súdu objektívne preukázať, že žalovaná v čase podpisu darovacej zmluvy pri náležitej starostlivosti musela poznať úmysel darcu ukrátiť veriteľa podpisom darovacej zmluvy. Zdôraznil, že nebolo nejakými písomnými alebo nespochybniteľnými dôkazmi okrem výpovede osôb, ktoré majú určitý vzťah so žalovanou alebo darcom, preukázané, že by nežili v spoločnej domácnosti a odkázal na presné citácie žalovanej čo sa týka presného času a vyjadrenia v odvolaní, kde žalovaná raz spomenula, že v čase podpisu darovacej zmluvy manžel raz bol aj nebol prítomný v spoločnej domácnosti a potom na výslovnú otázku sudkyne, kedy sa manžel odsťahoval zo spoločnej domácnosti, sa žalovaná vyjadrila slovom potom a na následnú doplňujúcu otázku sudkyne, či po podpise darovacej zmluvy odpovedala neurčito, myslím, že áno. Týmto jeho tvrdením, že žalovaná a darca žili v čase podpisu v spoločnej domácnosti sa mení jednoznačne dôkazná a skutková situácia ohľadne preukázania náležitej starostlivosti a poznania úmyslu darcu žalovanou.

37. Žalovaná v záverečnom vyjadrení považovala za nutné uviesť, že rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/142/2002, na ktorý vo svojom rozhodnutí poukazuje krajský súd, vychádza z úplne inej skutkovej podstaty a situácie, kde išlo o prípad, kedy manžel žalovanej mal viacero značných dlhov rôznym osobám, mal viacero veriteľov nie len žalobcu, zároveň žalovaná v tom čase, teda v čase podpisu uzavretia darovacej zmluvy žila s manželom v spoločnej domácnosti, navyiac nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom daru boli vo výlučnom vlastníctve manžela a na LV bolo zapísané záložné právo a exekučné

nariadenia na výkon exekúcie. Všetky tieto skutočnosti sú diametrálne odlišné od skutočností a okolností tohto sporu, kedy P. Z. ako darca nežil so žalovanou v spoločnej domácnosti, čo bolo preukázané výsluchmi svedkov, ako aj čestným vyhlásením F. K. Š., ktorý v roku 2010 poskytol P. Z. do užívania byt, v ktorom následne P. Z. býval. Samotná žalovaná počas celého konania viackrát uviedla, že nežila s P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy v spoločnej domácnosti. Žalobcove citácie týkajúce sa tejto veci sú skrátene, vystrihnuté a to aj zo samotnej situácie ako aj kontextu. Ďalším rozdielom je, že P. Z. ako darca v čase uzavretia darovacej zmluvy nemal oproti darcovi v spomínanom rozhodnutí NS SR žiadne dlhy, žiadnych iných veriteľov okrem dlhu voči úradu pre zdravotnú starostlivosť vo výške 40 eur, ktorý dlh považuje pre tento spor za bezvýznamný a nie je možné na neho prihladať nakoľko je absolútne nelogické, aby osoba previedla podiel na nehnuteľnosti z dôvodu dlhu vo výške 40 eur, pričom aj samotný správny poplatok na zápis v katastri je vo vyššej výške. Skutočnosť, že P. Z. nemal žiadne dlhy a teda ani žiadnych veriteľov v čase podpisu darovacej zmluvy má zásadný vplyv pre posúdenie úmyslu P. Z. ukrátiť veriteľa, keďže žiadny veriteľ neexistoval nemohol mať ani úmysel neexistujúcich veriteľov ukrátiť. Navyše v spomínanom rozhodnutí NS SR boli na LV zapísané exekučné konania a záložné právo, čo v tomto prípade taktiež nie je dané a dotvára samotné okolnosti pri podpise darovacej zmluvy. V zmysle tohto rozhodnutia je pre odporovateľnosť dôležitý úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vynaloženie náležitej starostlivosti obdarovanej vzhľadom na dané okolnosti. Keďže P. Z. nemal veriteľov nemohol ani existovať jeho úmysel ukrátiť ich a teda nemohla takýto neexistenčný úmysel žalovaná ani rozpoznať. Napriek tomu, za daných okolností považuje za preukázané, že vynaložila náležitú starostlivosť na rozpoznanie prípadného úmyslu ukrátiť veriteľov. Vynaložila náležitú starostlivosť tým, že zisťovala v banke, či nemá P. Z. pôžičky alebo úvery, pričom už v tom čase boli banky vzájomne prepojené a teda informácia poskytnutá bankou bola jednoznačná. Taktiež zisťovala na internetových stránkach či nie je P. Z. vedený v zozname dlžníkov, pričom je potrebné zohľadniť aj okolnosti dané v čase podpisu darovacej zmluvy, kedy P. Z. brával deti na lyžovačky a dovolenky do zahraničia, mal nové auto BMW, čo svedčilo o tom, že je finančne v poriadku. Taktiež dôležitou okolnosťou je skutočnosť, že P. Z. bol podpisom darovacej zmluvy vyňatý z úveru, tzn. že rovnako nemusel zaplatiť dlh týkajúci sa tejto nehnuteľnosti a teda zbavil sa súčasne aj svojho dlhu. Z uvedeného je zrejmé, že nešlo výlučne o darovanie v prospech obdarovanej a nedošlo ani k ukráteniu majetku P. Z.. P. Z. zároveň v darovacej zmluve vyhlásil, že na nehnuteľnosti neviaznu žiadne vecné bremená, záložné práva ani dlhy. Za daných okolností žalovaná vyvinula aktívnu činnosť, ktorá bola primeraná daným okolnostiam pre odhalenie prípadného úmyslu ukrátiť ešte neexistujúcich veriteľov. Náležitá starostlivosť je pozornosť, opatrnosť a starostlivosť vo vzťahu k okolnostiam prípadu, ktoré treba zvážiť a zohľadniť. K samotným vyjadreniam žalobcu v priebehu konania uviedla, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho názorom a navrhovaným hodnotením dôkazov a ani aby rozhodoval v súlade s jeho požiadavkami. Úspešná možnosť odporovania darovania v čase, kedy darca nie je dlžníkom v čase podpisu darovacej zmluvy, by znamenala popretie funkčnosti darovacích zmlúv, takýto stav by vniesol právnu neistotu do obdobia po uzavretí darovacích zmlúv a to pre obe zmluvné strany, darovanie by stratilo význam a bol by popretý účel a cieľ zákonných ustanovení týkajúci sa darovania, ako aj účel samotného darovania. Podotkla, že žalobca sa nezaoberal ďalším majetkom P. Z., ktorý je vlastníkom podielu na pozemku a bol aj v čase uzatvorenia darovacej zmluvy ako aj v čase podania žaloby, čo má zásadný vplyv pre posúdenie či je možné, aby sa žalobca ako veriteľ uspokojil z iného majetku. Trvala na tom, že neboli splnené podmienky pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu a žiadala, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania.

38. Žalobca poukazoval na potrebu aplikácie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 v predmetnom súdnom spore dôvodiac, že aplikáciu rozsudku Najvyššieho súdu spis. zn. 5Cdo 142/2002 súdmi na podobné skutkové situácie možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Svoj názor podporil i rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 15C/57/2011 z 28.01.2015, rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 6C/19/2008, rozsudkom Okresného súdu Čadca sp.zn. 5C/4/2011 zo 04.03.2013, rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/152/2013, rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/95/2013 a rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/407/2015. Podľa názoru žalobcu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5Cdo 142/2002 jednoznačne vyplýva, že žalobca v spore nebol povinný preukazovať to, že úmysel P. Z. poškodiť darovacou zmluvou žalobcu bol daný a žalovanej známy už v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, aj keby žalobca a P. Z. v tom čase neboli v žiadnom právnom vzťahu, pretože v tom čase mal už P. Z. dlhy voči iným veriteľom a to pohľadávku SR - Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na základe vykonateľného rozhodnutia tohto úradu zo dňa 16.08.2010 vymáhateľnú neskôr D. Ú. S.. N. K., J. I. D. H. Č.. D. XXX/XXXX.

39. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 499/2011, na nález sp. zn. I. ÚS 564/2012. Tvrdil, že pri porovnaní rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 v predmetnej veci sú splnené obidva potrebné znaky, rovnaká právna otázka a analogická skutková situácia. Žalovaná tvrdí, že na dlh P. Z. voči Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nemôžno prihliadať kvôli jeho výške a dôvodu, pretože údajne išlo o formálne nezrovnalosti, na tieto svoje tvrdenia však nepredložila v konaní žiadne dôkazy. Tento údajne bezvýznamný dlh bol aj vymáhaný v exekučnom konaní spolu s ďalším exekučnými konaniami ešte ku dňu 20.9.2017. Nie je vylúčené, že v tom čase mal P. Z. viac dlhov, na ktoré nemali jeho veritelia ešte exekučný titul. Nesúhlasil s vyjadrením žalovanej, že bolo preukázané aktívne úsilie žalovanej pre odhalenie prípadného úmyslu darcu, ktoré v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané. Tvrdenie žalovanej, že bolo preukázané, že P. Z. mal v užívaní iný byt je nepravdivé, pretože žiadny jednoznačný dôkaz o tejto skutočnosti sa okrem zhodných tvrdení blízkych osôb a preukázateľne nepravdivého čestného vyhlásenia p. F. K. Š. v spise nenachádza.

40. Žalovaná tvrdila, že rozhodnutia, na ktoré sa žalobca odvoláva, sa netýkajú tej istej veci, skutkové okolnosti v jednotlivých rozhodnutiach sú rôzne, skutočnosti, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie taktiež nie sú vo viacerých prípadoch ani podobné, a preto nie je možné tieto rozhodnutia aplikovať jednoznačne a v celom ich rozsahu na tento súdny prípad. Rozhodnutia najvyššieho súdu nemajú povahu precedensov a súdne rozhodnutie nie je prameňom práva. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 142/2002 uviedla, že sa nejednalo o totožný prípad, Najvyšší súd v SR vychádzal zo skutkového stavu, kedy síce odporovaný právny úkon bol urobený skôr ako bol uzavretý právny úkon medzi dlžníkom a žalujúcim veriteľom, avšak už v čase urobenia právneho úkonu bola zrejma existencia iných veriteľov. Najvyšší súd SR v tomto konaní mal úmysel dlžníka odôvodnený a preukázaný existenciou iných jeho veriteľov a teda mal za to, že úkon bol urobený v úmysle ukrátiť iných, hoci nežalujúcich veriteľov dlžníka. Toto však nie je možné aplikovať na daný spor, nakoľko skutkové zistenia nie sú rovnaké, pretože P. Z. nemal žiadnych iných veriteľov, s výnimkou dlhu vo výške 40 eur voči Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, na ktorý s ohľadom pre jeho nepomer v hodnote nie je možné prihliadať a navyš sa jednalo len o formálne nezrovnalosti v ostatných úhradách zdravotného poistenia. Žalobca neuvádza existenciu žiadnej inej pohľadávky, ani existenciu iných veriteľov P. Z., nakoľko žiadni takí neexistujú. Žalovaná viackrát počas súdneho konania uviedla akým spôsobom si overila, že P. Z. nie je dlžníkom. Úmysel P. Z. nemohol existovať, keďže nemal v tom čase veriteľov a teda nebol dlžníkom a žalovaná vyvinula aktívne úsilie pre prípadné odhalenie takéhoto úmyslu. Žalovaná sa pred podpisom darovacej zmluvy informovala na svojho bývalého manžela v banke, či mu boli poskytnuté nejaké pôžičky, úvery, pričom banka uviedla jasné stanovisko, že nemá žiadne úvery a pôžičky ani žiadne iné evidované záväzky. Tiež na základe verejne dostupných internetových stránok zisťovala, či P. Z. nie je dlžníkom, pričom P. Z. nebol vedený ako dlžník na žiadnej zo stránok. P. Z. v darovacej zmluve vyhlásil, že predmet darovania nie je zaťažený záložným právom, vecnými bremenami ani inými právami tretej osoby, ktoré by mali za následok obmedzenie disponovania s nehnuteľnosťami. Žalovaná teda vynaložila aktívnu činnosť a vynaložila náležitú starostlivosť s ohľadom na okolnosti daného prípadu a presvedčila sa o tom, že právny úkon neukracuje veriteľa neexistujúceho dlžníka. Žalovaná s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu P. Z. vyvinula takú činnosť a aktivitu, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý by tu v dobe odporovaného úkonu spoznala, tzn., aby o tomto úmysle sa dozvedela. Vzhľadom na to, že P. Z. veriteľov nemal, teda nebol dlžníkom a nemohol mať ani úmysel ukrátiť neexistujúcich veriteľov s ohľadom na skutočnosť, že P. Z. si v tom období kúpil nové auto značky BMW taktiež, že P. Z. ich spoločné deti brával na výlety, zahraničné dovolenky a lyžovačky, poskytoval deťom finančné prostriedky, keď si vypýtali, teda evidentne bol finančne zabezpečený ako aj s poukazom na skutočnosť, že darovaním podielu P. Z. predmetnej nehnuteľnosti došlo k vyňatiu jeho osoby z úveru, ktorý bol P. Z. a žalovanej poskytnutý na kúpu tejto nehnuteľnosti, teda sa zbavil aj svojho pasíva, považuje uvedenú aktivitu žalovanej za náležitú starostlivosť. Vynaložila všetko úsilie, ktoré od nej možno za daných podmienok požadovať. Nie je jasné, akým iným spôsobom žalobca požaduje, aby žalovaná pátrala o prípadných dlhoch iných osôb z verejných zdrojov.

41. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

42. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadreného v Čl. 2 ods. 2 základných princípov. V systéme všeobecného

súdnicstva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne sú nimi aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, ak pôjde o aplikáciu úniijného práva, tak aj Súdny dvor Európskej únie so sídlom v Luxemburgu. Sporové strany legitímne očakávajú, že spor bude rozhodnutý v obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situácii, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia, čím sa majú na mysli predovšetkým rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Výnimočné postavenie medzi rozhodnutiami majú rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR. V prípade, ak strana argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych orgánov, eventuálne rešpektovaným názorom právnej vedy, je potrebné v odôvodnení rozhodnutia najskôr zaujať stanovisko k otázke, či ide o relevantnú argumentáciu a následne posúdiť, či sa jedná skutočne o ustálený právny názor alebo skôr o názor výnimočný, ktorý z ustálenej rozhodovacej praxe vybočuje.

43. V prípade, ak strana argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych orgánov, eventuálne rešpektovaným názorom právnej vedy, je potrebné v odôvodnení rozhodnutia najskôr zaujať stanovisko k otázke, či ide o relevantnú argumentáciu a následne posúdiť, či sa jedná skutočne o ustálený právny názor alebo skôr o názor výnimočný, ktorý z ustálenej rozhodovacej praxe vybočuje. Ak súd dospeje k záveru, že v prejednávannej veci nastala typická situácia riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, má možnosť v odôvodnení rozsudku odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax.

44. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 115/03 z 3. júla 2003).

45. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 18. decembra 2002, sp. zn. 5Cdo 142/02 vyplýva, že pre aplikáciu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka je podstatným preukázateľný a objektívne daný dôvod na úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, aj keď veriteľ v čase uzatvárania takéhoto úkonu nebol s dlžníkom (darcom) v právnom vzťahu, ak takýto úkon uplatňoval v lehote troch rokov od uzavretia odporovateľného úkonu (darovacej zmluvy). Ustanovenie § 42a Občianskeho zákonníka nemožno vykladať tak, že dlžníkov právny úkon musí v čase jeho vzniku ukracovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, ktorý podáva odporovaciú žalobu, takisto z neho nevyplýva, že v čase keď blízka osoba mala poznať dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa pri vzniku právneho úkonu, musela existovať pohľadávka veriteľa, ktorý podáva odporovaciú žalobu, ale mohla existovať akákoľvek pohľadávka o ktorej zákon predpokladá, že o nej táto blízka osoba vedela, pretože predpokladá jej vedomosť o úmysle pre túto pohľadávku ukrátiť veriteľa. Práve táto vyvrátená právna domnienka má uľahčiť právnu pozíciu veriteľa, pokiaľ blízka osoba nepreukáže, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať a to, že táto právna domnienka platí iba pre blízke osoby má práve zamedziť nejednoznačnosti pri dokazovaní.

46. Žalovaná osoba, ktorá je osobou blízkou dlžníkovi sa môže odporovacej žalobe ubrániť, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť.

47. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z ich výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, potom sa môže v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe. Zákon od osoby blízkej dlžníkovi požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia)

na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/145/2007).

48. Je preto na žalovanej osobe blízkej dlžníkovi, aby si splnila dôkaznú povinnosť a navrhla také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené vyššie uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe vo vzťahu k jej osobe. Musí preukázať, či a akú vyvinula v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať) a že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Ak by žiadnu takú činnosť (aktivitu) v dobe úkonu nevyvinula alebo ak vyvinutá činnosť nepredstavovala náležitú starostlivosť, nemôže sa už z tohto dôvodu odporovacej žalobe ubrániť. Samotné tvrdenie žalovanej osoby blízkej dlžníkovi, že o jeho dlhoch a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím napríklad darovacej zmluvy alebo dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nevedela, nakoľko jej dlžník (napríklad manžel) neoznámil svoje dlhy a nemohla sa o nich dozvedieť ani z jeho účtovnej evidencie, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (porovnaj aj NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Súdna prax zaujala názor, že nepostačuje ani tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujímal o podnikanie rodičov, že ju rodičia o vlastnej podnikateľskej činnosti a jej výsledkoch neinformovali, nepostačuje ani odkaz na dobré vzájomné vzťahy v rodine a dôveru medzi rodičmi ako darcami a žalovanými ich deťmi ako obdarovanými nenahrádza dôkaz o vyvinutí náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 808/2004). Tiež nepostačuje argument o tom, že žalovaný nemal potrebu robiť žiadne kroky na poznanie úmyslu dlžníka (napríklad manžela) ukrátiť veriteľa (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 635/2005), alebo tvrdenie, že skutočnosť, že dlžník previedol na blízku osobu majetok, aby majetkovo zabezpečil domácnosť, čo je úplne bežná záležitosť (NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2088/2000). Podľa súdov je jednoznačne chybným taký právny názor, že náležitú starostlivosť nemožno vykladať tak, že vždy vyžaduje aktívne správanie nadobúdateľa z odporovaného právneho úkonu (napríklad NS ČR sp. zn. 21 Cdo 313/2001). Tiež nezaväzňuje ani to, že dlžník si pri uzatváraní odporovaného právneho úkonu vo vzťahu k žalovanému plnil svoju morálnu alebo právnu povinnosť (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/145/2007).

49. Zákon od blízkej osoby požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom, alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka. Zákon vedie osobu blízku dlžníkovi k tomu, aby neurobila právne úkony, a teda neprijímala plnenia, na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa osoba blízka dlžníkovi takto nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky taktiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka osoba blízka nadobudla.

50. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/224/2017 zo dňa 10. júna 2018 konštatuje: „Osoba dlžníkovi blízka sa v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka môže v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu brániť tvrdením a preukázaním, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa odporovateľným úkonom nevedela a ani nemohla vedieť napriek tomu, že vyvinula „starostlivosť“ na rozpoznanie tohto úmyslu dlžníka a šlo o „náležitú starostlivosť“. Vynaloženie „náležitej starostlivosti“ v zmysle uvedeného ustanovenia predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vynaložila s ohľadom na okolnosti prípadu a so zreteľom na obsah právneho úkonu dlžníka takú dostatočnú aktivitu (t.j. aktívne konala tak), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa v čase odporovateľného úkonu spoznala alebo sa o ňom dozvedela. K vyššie uvedeným právnym záverom dospel už najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 188/2010. V rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 109/2007 najvyšší súd zdôraznil, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napríklad dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť. K otázke unesenia dôkazného bremena subjektom, ktorý z odporovateľného úkonu získal prospech, dovolací súd len ako poznámku uvádza, že významným znakom otázky relevantnej je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti CSP je opodstatnené konštatovanie, že otázkou takého právneho významu je otázka významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikatúrnej činnosti najvyššieho súdu, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4

Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

51. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 5Cdo 188/2010 z 23.novembra 2011 uviedol: „V zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkov práve úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka sa rozumie taká pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia - exekúciu (Rč 12/2003). V zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117), alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. V konaní o určenie, že právne úkony dlžníka voči veriteľovi sú neúčinné, nesie veriteľ bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom toho, že k uspokojeniu veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky preukázateľne nie je možné použiť iný majetok dlžníka. Veriteľ nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa a ohľadom toho, že tento úmysel musel byť druhej strane známy, ak však sú touto druhou stranou osoby dlžníkovi blízke, je naopak na týchto osobách, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli i pri náležitej starostlivosti poznať. Osoba dlžníkovi blízka sa môže v zmysle § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka ubrániť odporovacej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vynaložila starostlivosť k poznaniu tohto dlžníkovho úmyslu a išlo o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v dobe odporovateľného právneho úkonu, z jej výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela (Rč. 35/2002). I v prípade, že dlžník plní uzavretím zmluvy s treťou osobou svoj morálny alebo právny záväzok, môže uzavretím zmluvy sledovať úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Ak ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou, nemusí veriteľ tvrdiť ani preukazovať, že žalovanému musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy, zákon v takomto prípade predpokladá, že žalovaný o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa vedel, ibaže žalovaný preukáže, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa i pri náležitej starostlivosti nemohol poznať (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 26. septembra 2006 sp.zn. 30 Cdo 653/2006)“.

52. V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove 18Co/86/2019 zo dňa 17. februára 2020, v ktorom súd rozoberá otázku preukazovania vynaloženia náležitej starostlivosti. „Zákon od dlžníkovi blízkej osoby požaduje, aby pri právnych úkonoch z dlžníkom (alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech) presvedčila (vynaložením náležitej starostlivosti), že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenie) na ujmu práv veriteľov dlžníka (rozhodnutie NS ČR sp.zn. 3oCdo/4885/2010). V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uspokojená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky aj z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (rozhodnutia NS ČR sp. zn. 3oCdo/3906/2010, 3oCdo/2686/2010, 2iCdo1912/2000). Dôkazné bremeno leží však na blízkej osobe dlžníka a to v súvislosti s vyvrátením právnej domnienky o vedomosti druhej strany o úmysle dlžníka veriteľa ukrátiť veriteľa (rozsudok NR ČR sp. zn. 3oCdo/5123/2009). Termín náležitá starostlivosť, ktorú zákon nijako nedefinuje je potrebné vykladať zreteľom na všetky okolnosti zistené v konkrétnej situácii, pričom predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonáva s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v čase odporovateľného právneho úkonu, z jej výsledkov spoznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela (rozsudok NS ČR sp. zn. 3oCdo/2828/2009). Vynaloženie náležitej starostlivosti však predpokladá činnosť, t.j. aktivitu (nie pasivitu) blízkej osoby, aby dlžníkov úmysle ukrátiť veriteľa z jej výsledkov spoznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Nepostačovalo by ani preukázanie toho, že dlžníkovi blízka žalovaná osoba o úmysle dlžníka skrútiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela“.

53. Súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/4/2016 zo dňa 30. marca 2017, v ktorom skonštatoval, že blízka osoba dlžníka sa môže v žalobe podľa § 42a OZ účinne ubrániť ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 42a OZ. Účelom inštitútu odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok (veci, práva, pohľadávky) na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovateľného právneho úkonu tak, ako by k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka sa predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. V takomto prípade zákon u blízkych osôb dlžníka konštruje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali; je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podaniu účinnej odporovacej žalobe), aby v konaní preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie žalovanej blízkej osoby dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti). Za týmto účelom musí žalovaná blízka osoba hodnoverným spôsobom v konaní preukázať, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom vynaložila takú relevantnú činnosť, aby ukracujúci úmysel z výsledku tejto činnosti rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Náležitá starostlivosť vyžaduje určitú aktivitu nadobúdateľa z odporovateľného právneho úkonu, k zisteniu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa v čase uzatvárania odporovateľného právneho úkonu. Na ubránenie sa odporovateľnosti preto musí blízka osoba preukázať vyvinutie takej činnosti (aktivity), pri ktorej mala náležitú snahu zistiť, či prevádzajúci nemá veriteľa a či uvedeným úkonom sa ho nesnaží ukrátiť.

54. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná, ako sama potvrdila vo svojich výpovediach, sa o obchodné aktivity svojho bývalého manžela P. Z. nezaujímal, avšak videla, že sa mu v podnikaní darilo. V čase kedy prijala dar od bývalého manžela, už nežili v spoločnej domácnosti a jeho rozhodnutie považovala za dobré gesto z jeho strany, ako akúsi satisfakciu za jej starostlivosť o ich spoločné dve deti. Tvrdila, že sa o aktivity svojho manžela nezaujímal, že mala vedomosť o tom, že bol úspešným maklérom, mal nové auto, brával deti na lyžovačky a dovolenky do zahraničia. V priebehu konania tvrdila, že sa v čase uzatvorenia darovacej zmluvy zaujímal v banke, či mal jej manžel nejaké dlhy, zisťovala si na verejne dostupných internetových stránkach, či bol vedený ako dlžník a týmto vynaložila náležitú starostlivosť s ohľadom na okolnosti prípadu a aj aktívnu činnosť a vynaložila všetko úsilie. Na podporu svojho tvrdenia, že v čase, kedy prijala od svojho manžela dar už nežili v spoločnej domácnosti navrhla vykonať dokazovanie svedeckými výpoveďami jej bývalého manžela P. Z., jej matky a synov. Všetci svedkovia vo svojich výpovediach síce potvrdili, že manželské vzťahy medzi žalovanou a jej manželom boli do istej miery narušené, ale z týchto výpovedí sa nedá jednoznačne dospieť k záveru, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy skutočne manželia nežili v spoločnej domácnosti, resp. že spolu nekomunikovali, pretože P. Z. mal v tom čase od sporného bytu kľúče, chodieval do bytu, čo potvrdila matka žalovanej, synovia žalovanej potvrdili, že sa s otcom stretávali pravidelne, vozil ich do školy a P. Z. uviedol, že síce sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval, avšak kvôli deťom do sporného bytu chodieval a so žalovanou komunikoval ohľadne detí. Okrem toho je potrebné skonštatovať, že sa v danom prípade jedná o výpovede blízkych (spriaznených) osôb žalovanej a ich hodnovernosť je tak spochybnená a ich výpovede nemožno považovať za jednoznačný dôkaz preukazujúci tvrdenie žalovanej, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy žalovaná s manželom P. Z. nežila v spoločnej domácnosti a nekomunikovala s ním. Navyše v tom čase boli manželia a P. Z. mal vedenú adresu trvalého pobytu na adrese, na ktorej žila žalovaná. Pokiaľ ide o vyúčtovanie nákladov správcu bytového domu, v ktorom sa nachádza sporný byt a čestné vyhlásenie F. K. Š. zo dňa 04.11.2016, tieto listinné dôkazy ešte samé o sebe nepreukazujú hodnoverne a jednoznačne skutočnosť o tom, že žalovaná spolu s manželom P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nežili v spoločnej domácnosti.

55. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia zo strany žalovanej náležitej starostlivosti za účelom rozpoznanie úmyslu jej manžela ukrátiť veriteľa odporovateľným právnym úkonom, súd uvádza, že žalovaná ako osoba blízka dlžníkovi - P. Z., v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala vynaloženie náležitej starostlivosti na rozpoznanie úmyslu P. Z. ukrátiť veriteľa. Nemohla sa účinne zbaviť zákonom stanovenej domnienky vedomosti o úmysle dlžníka (jej manžela) ukrátiť žalobcu ako veriteľa len tvrdením, že o jeho záväzku nemala vedomosť, že s ním nežila v spoločnej domácnosti, či tým, že konanie svojho manžela považovala za dobré gesto vo vzťahu k nej, pretože sa starala o ich spoločné deti. Nemôže obstať jej obrana len s poukazom na to, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu nežila s P. Z. v spoločnej domácnosti, ani jej obrana, že sa nezaujímal o jeho aktivity, pretože toto jej tvrdenie nemôže nahrádzať jej dôkaznú povinnosť preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá § 42a OZ. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba a pokiaľ žalovaná svoje tvrdenia nedokáže preukázať, znáša riziko neúspechu. Je potrebné skonštatovať, že žalovanej sa nepodarilo preukázať v priebehu celého konania, že skutočne aktívne pristupovala k zisteniu veriteľov P. Z., teda jeho dlhov, pričom skutočnosť, že sa v banke informovala na svojho manžela, či mu boli poskytnuté pôžičky, úvery a že si zisťovala z verejne dostupných internetových stránok, či nie je P. Z. dlžníkom, zostala len v rovine nepreukázaného, nepodloženého tvrdenia. S poukazom na už uvedené konštatovanie súdu, ani tvrdenie žalovanej v súvislosti s tým, že P. Z. sa darilo, pretože bol úspešným maklérom, mal nové auto, chodil na zahraničné dovolenky, nemôže v tomto prípade obstať.

56. Potom ako súd porovnal rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/142/2002 s prejednáványm sporom, dospel zhodne s názorom žalobcu k záveru, že sa jedná o rovnakú právnu otázku a rovnaké podmienky skutkovej situácie, pričom otázka, či v čase uzatvorenia darovacej zmluvy žili alebo nežili žalovaná s manželom P. Z. v spoločnej domácnosti nie je podmienkou aplikácie predmetného rozsudku Najvyššieho súdu SR na prejednanú vec. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a odvolávajúc sa na pomerne obsiahlu ustálenú rozhodovaciu prax vo vzťahu k odporovateľnosti právneho úkonu, súd prvej inštancie dospel k záveru o opodstatnenosti žalobcovho nároku, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel vo výroku I. tohto rozsudku.

57. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09). S poukazom na uvedené súd nepovažoval za potrebné reagovať na ďalšie argumentácie sporových strán, ktoré súd nepovažoval za podstatné a v danej veci relevantné.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

60. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

62. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže
na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

žalobca podať návrh